

— „**Slovenec**“ in **blagoslovi-**

tev mostu cesarja Franca Jo-

žefa I. Sinočnji »Slovenec« je streljal

na naš list in na gosp. župana Hribarja s

topovi. Z akti in z nebrojnimi citati se

je spustil besno na mejdan in danes se

ziblje v ponosni zavesti, da nas je po-
teptal docela. Ali dosegel je prav na-
sprotno. Iz priobčenega pisma mestnega
magistrata je razvidno, da je gosp. župan
Hribar uljudno naprosil knezoškofa Jegliča,
naj glede blagoslovljenja mostu odredi vse
potrebno, in očitno je, da je mestni ma-
gistrat pričakoval, da blagoslovi most škof
sam ali pa njegov pooblaščenec. Magi-
strat ve, da spada most pod šentpetersko
župnijo, zato bi se bil obrnil sam narav-
nost do g. župnika Malenška, ako bi ne
bil v svoji želji toli nečuveno neskromen,
da je pričakoval blagoslovljenja g. škofa
samega. Da pa je bil mestni magistrat
vendar-le opravičen gojiti to željo, izhaja
iz dejstva, da leži novi veliki most skoraj
tikoma stolne cerkve in knezoškofove pa-
lače. G. knezoškof se vozari po deželi,
birmuje po najzakotnejših krajih, razgraja
po najumazanejših vaških lecah ter blago-
slavlja najobskurnejšim gasilskim društvom
gasilsko orodje. Naravnost pričakovati je
bilo torej, da g. knezoškof svojega blago-
slova ne odtegne najlepšemu, prometno
najvažnejšemu in največjemu ljubljanskemu
mostu in to še tem manje, ker se imenuje
novi most po Nj. Veličanstva cesarju
Francu Jožefu I. ter je njegova otvoritev
združena s patriotičnim proslavljenjem
cesarjevega 72. godu. Vzlic vsemu temu
je g. knezoškof mostu odrekel svoj bla-
goslov, kar je, najmanj rečeno, vsaj malo
taktno. »Slovenec« je sam čutil, da je
njegovo zagovarjanje škofovega postopa-
nja slabotno in brez podlage, zato je po-
grel stare stvari ter jih zavil v prilog
svoje nesrečne filipike. Ali iz tega pogre-
vanja je razvidno, da je škof blagoslo-
vitev odklonil iz gole in nekrščanske —
maščevalnosti. »Slovenec« piše namreč,

da je župan Hribar zavrnil povabilo na katoliški shod, in da je v svojih govorih obžaloval slovesni sprejem g. knezoškofa, ožigosal njegove pastirske liste ter poleg škofa razžalil vse duhovenstvo rimsko-katoliškega obreda, rekoč, da bi Kristus zapodil iz templja z bičem vse one, ki so se vsilili v božje hiše. Gosp. knezoškof se torej zaveda, da je bila njegova dolžnost, blagosloviti most cesarja Franca Jožefa, a storil tega vendar ni zato, da se nad županom za njegove besede maščuje, kar je vsekakor neapostolsko. Da je g. župan pismeno zavrnil povabilo na katoliški shod, je storil čisto prav; saj je danes očitno, da je katoliški shod strasti naše duhovščine še bolj razvnel ter da je narod sedaj še zbeganejši. Takega političnega shoda pa se župan seveda ni mogel in ni smel vdeležiti. Obžalovati pa je, da g. knezoškof ni smatral za potrebno, vdeležiti se otvoritve cesarskega mostu, dasiravno je bil, kakor vsi drugi načelniki uradov, izrečno uljudno povabljen. Otvoritve so se udeležili načelniki in zastopniki vseh oblastev in uradov, le njegova knezoškofovska nemilost se je absentirala. Tudi to je nov dokaz, da je imel g. župan prav, ko je obžaloval slovesni sprejem škofa Bonaventure, sprejem, ki mu ga je priredil ljubljanski župan sam, misleč, da prihaja g. knezoškof res kot knez miru, ljubezni in sprave. Danes se kaže, da je bil g. župan v svojih nadah bridko varan, kajti mesto miru je prinesel škof v deželo največji nemir, najgrše boje, mesto sprave najbesnejšo maščevalnost, nestrpnost in sovraštvo. Danes vidimo

škofa Bonaventuro, ki daje v svojih pastirskih pismih že a priori generalno odvezo vsem sleparjem, goljuhom in prešestnikom, ako so klerikalci, hkratu pa najstrožje obsoja vsakogar, če je le liberalec. Vse to se godi zategadelj, ker je škofov prvi oproda ožlindrani dr. Šusteršič. Prav je imel tudi g. župan, ko je zavrnil neumne napade na slovanski rimski obred, ki je prav tako krščanski kakor latinsko-rimski. Govorivši o klerikalni stranki, je mislil g. Hribar, kar je razvidel iz besedila županovega govora vsakdo, le politikujoče duhovnike, agitatorje in kramarje v talarjih, h katerim pa gg. dekana Zamejca, župnika-kanonika Rozmana in kateheta Mlakarja ni prištevati. Ti se zategadelj tudi niso čutili zadete po županovih besedah. Ti gospodje doslej niso v bojeviti vojni našega konsumarskega škofa, ki načeluje tisti besni duhovniški tolpi, katera je napravila iz svetišč agitatorska torišča in kupčevalnice. O teh pa veljajo besede: Ko bi Kristus dandanes prišel na svet in videl, kako neka duhovščina zlorablja nje-

govo ime v politične, hujskajoče in kup-
čijske svrhe, gotovo bi vzel v roke bič in
jih zapodil iz cerkve, kakor so se sami
vsilili brez poklica!

Opomba ured.: Tako se nam piše
iz magistratnih krogov; mi pa smo še
vedno mnjenja, da bi se bilo blagoslov-
ljenje mostu prav lahko opustilo!